

MAGYAR KÖSZÁL

Az Árpád téri Református Egyházközség lapja

9. szám

2003. április

Lelkeszi Hivatal és Gyülekezeti terem: Debrecen, Kassai út 12. tel.:412-801

HÚSVÉT

Az egyházi év nem január 1-vel kezdődik, hanem Advent első vasárnapjával. Ez a vasárnap egyben nyitánya az Egyház nagy ünnepeinek. Karácsony már mögöttünk van, s bár hosszú volt a tél, mégis gyorsan múlik az idő, hirtelen ránk köszöntött a tavasz. Itt vagyunk már húsvét előtt, s majd jön - 50 nap múlva - a pünkösd is.

Az egymást követő ünnepek az idő múlására is emlékeztetnek bennünket. Arra, hogy szüntelenül haladunk előre. Jóllehet meg-megállunk ünnepeinknél, melyek egyben határvövei földi életutunknak, s indulunk tovább.

Egyszer azonban mindnyájan elérkezünk az utolsó határvökhöz, amelyre két dátum lesz majd rávésve.

Nem ünneprontás ez a bevezető a húsvéti örömhírhez képest?

Nem. Mert Isten üdvösséges akarata az, hogy mielőtt az ember megérkezne a saját sírjához, előbb érkezen meg egy másikhoz, Jézus Krisztus nyitott sírjához. Mert aki eljut a neki adott kegyelmi időben, földi életében a feltámadott Úr üres sírjához, az túllépett a saját halálán az örökéletbe. Annak attól kezdve élő reménysége van saját feltámadására nézve Isten szent kijelentése szerint, amelyet Pál apostolnál olvashatunk: „Krisztus feltámadott a halottak közül és zsengejük lett azoknak, akik elaludtak.”

Ugyanis szeretteink és legjobb barátaink legfeljebb a sírunkig kísérhetnek el, s azután otthagynak. Isten azonban nem fog otthagyni bennünket, mint ahogyan ezt már a zsoldáríró is szent hittel remélte: „...nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.” /Zsolt 16,10/

Hogyan lehetséges erről megbizonyosodni?

Azáltal, hogy a húsvéti ünnepeken ismét felhangzik az evangélium: „Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” A mi Urunk győzelmet vett a Sátán hatalmának megnyilvánulása, a Halál felett, s ebben a húsvéti győzelemben, a feltámadásban részesíti majd övéit is.

A húsvéti istentisztelet – jelképesen szólva – elzarándoklás a feltámadott Jézus Krisztus üres sírjához, úgy amint tették azt a szent asszonyok és az apostolok: Péter és János, akik az Anyaszentegyház elhívott, első tagjai.

Jöjj, és lásd: mily nagy a zarándokok serege, s milyen nagy öröm velük együtt lenni!

Dr. Szalkay Kázmér

Kopjári Zoltánné versei:

FELTÁMADOTT AZ ÚR

Feltámadott az Úr,
Bizony feltámadott!
Üdvösségünk napja
Vele felragyogott.
Beragyogott szívünk
Belső rejtekébe,
A hitetlenség útvesztője
Világos lett tőle.
Nem riaszt már többé
Sem halál, sem kétség,
Meváltónkban felragyogott
Az örök üdvösség.

NE FÉLJ

Ne félj a haláltól,
Nincs mindennek vége,
Ami itt halál, az odaát születés.
Az örökélet már itt e földön a tiéd,
Ha elfogadod a megváltás tényét.

JÉZUSOM

Hozzád jövök,
Mert kihez mehethék?
Hozzád jövök,
Mert nyugtot csak itt lelek.
Hozzád jövök,
Mert hívsz és vársz reám.
Hozzád jövök,
Mert Uram csak Te vagy,
Ki úgy, amint vagyok, elfogadsz.
Hozzád jövök,
Mert tudom, hogy szeretsz.
Hozzád jövök,
Mert Te vagy az örök szeretet.
Hozzád jövök,
És azt, hogy jöhetek,
Uram Krisztusom, köszönöm
Neked.

FELEMELTETÉS

A porból emelsz fel mindennap,
Hogy megláttasd magad velünk.
Naponta felragyogsz, fénylő
napunk,
Hogy bevilágíts tudattalanukba,
Hogy ne maradjon kétségfolt
lelkünkben.
Ragyogjon Lelked fénye, melege,
Hogy Megváltónk
keresztiszzenvedése
Örökélet kútforrása lett.
Ha vele halunk, vele támadunk fel,
Derüljön fel bennünk az örök
csoda,
A Szentlélek, a Fiú és az Atya.

2003. január 26.- A Lepramisszió Világnapjára

A Lepramisszió Világnapján hálát adunk az Úrnak azért, hogy az 1981 óta működő debreceni Lepramissziói Munkaközösség tagjai az elmúlt évben is folytatni tudták szeretetszolgálatukat. Ennek a szolgálatnak a során – az előző évekhez hasonlóan – támogatóink sok sebkötöző fáslit, takarók készítéséhez szükséges kötött kockát készítettek, valamint kórházi textíliát gyűjtöttek, pénzadományt juttattak el a Budapesten működő Lepramisszió Központhoz. Kívánjuk, hogy Isten gazdag áldása nyugodjék az adakozókon, és azokon is, akik számára ezek az adományok eljutottak.

Illendő dolognak tartom, hogy külön is megemlékezzem a magyarországi Lepramisszió áldott életű úttörőjéről és vezetőjéről, dr. Dobos Károly lelkipásztor testvérünkről, aki az elmúlt év decemberében töltötte be 100. életévét. Az ő szervező munkájának köszönhető, hogy 1981-ben itt, Debrecenben is elindulhatott ez a munka. Ezután is kívánunk neki Istentől megáldott boldog életet.

Ugyancsak – mint minden évben, az idén is – meg kell emlékeznünk a már korábban eltávozott testvéreinkről, akik munkával és pénzadománnyal segítettek a misszió szolgálatát, akiknek köszönhető, hogy a huszonekét évvel ezelőtt megkezdett szolgálat ma is tovább folytatódik. Hisszük, hogy munkájuk nem volt hiábavaló.

Visszatekintve a politikai változásokat megelőző időkre, az akkori egyházi vezetés szükségtelennek tartotta ezt a segítő missziót. Utódaik azonban belátták, mennyire szükség van a segítségnyújtásnak erre a formájára is. Ezt bizonyítják azok a köszönőlevelek, amelyeket az Ázsiában, Afrikában működő leprakórházak vezetői juttattak el hozzánk.

A Lepramisszió egyben külmissziói szolgálatot is jelent, hiszen hitünk terjesztésének szempontjából igen nagy jelentősége van annak, hogy a leprakórházakban gyógyítást végző keresztyén orvosok és ápolók munkájuk közben személyes kapcsolatba kerülnek a krisztusi hittől távol lévő betegekkel. Ilyen módon munkájuk révén szóval és tettel is tanúságot tehetnek Jézus Krisztus gyógyító és üdvözítő hatalmáról.

Így teljeshet be Jézus Krisztus parancsa: „Betegeket gyógyítsatok, leprásokat tisztítsatok!”

S végül néhány számadat 2002. évi munkánk jellemzésére:

Bevételek: pénzadományok formájában 42.222.-Ft.
Kiadások: a budapesti központnak eljuttattunk 37.100.-Ft-ot
 csomagok feladására és fonalvásárlásra költöttünk 7.064.-Ft-ot
 összesen 44.164.-Ft.

A feladott csomagok tartalma: sebkötöző fásli 167 db
 takarókocka 711 db
 népi hímzésű terítő 12 db
 kislepedő 12 db
 párnahuzat 12 db

Czégény Miklós
 a Lepramisszió debreceni munkatársa

Dr. Szalkay Kázmér igehirdetése, mely elhangzott a Görög Katolikus templomban, az Egyetemes Imahét (2003. január 19-26.) alkalmával

„Ez a kincsünk cserépedényben van...” /2Kor 4:7/

Olvassuk még:

1Móz 15,1-7	Ne félj, Ábrahám, én védőpajzsd vagyok: jutalmad igen nagy lesz.
Zsolt 16	Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem
Zsid 9,8-12	Jézus Krisztus, az eljövendő javak főpapja
Luk 24,13-35	Azt reméltük, hogy ő váltja meg Izraelt.

Kedves Testvérek!

Az Ökumenikus, vagy Egyetemes Imahétnek mindig megvan a maga központi témája, és az ahhoz kapcsolódó textusok köre.

Ebben az évben egy argentinai ökumenikus csoport kapta meg a témaválasztás és az igehelyek kijelölésének feladatát. Természetes, hogy ők a saját országuk problémaira tekintettel végezték el ezt a szolgálatot.

Argentínában igen nagymértékű a bevándorlás, de a népesség, a lakosság belső mozgása is, amit migrációnak szoktak nevezni. Ez igen nagy feszültséget okoz egyrészt a bevándorlók és az őslakosok között, de a belső népesség különböző rétegei között is. A bevándorlók hozzák magukkal a saját kultúrájukat, vallásukat és hagyományait, amelyek merőben eltérőek lehetnek a befogadó országétól – s ez már ellentétek forrása lehet.

A lakosság belső mozgása pedig együtt járhat annak a megtapasztalásával, hogy szegénységük, képzetlenségük, vagy csak eltérő szokásaik miatt lenézik őket.

Ma már nálunk is érzékelhetők ezek a problémák. A keresztyénség egységtörekvése szolgáljon például ebben a világban arra, hogy „Isten az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén...” Ezért az egész embervilágnak törekednie kell az egységre, a különbözőségek leküzdésére.

Nézzük hát, hogy mit üzen Isten azokon az Igéken keresztül, amelyeket a 2003. év Egyetemes Imahetének 1. napján olvastunk.

A vezér Ige mellett az első Ige Ábrahámról szól, akit Isten elhívott övéi közül, a saját földéről. Ábrahám engedelmessé válik és elindul az ígért föld felé. Az ő életútja, később pedig az egész ószövetségi nép életútja azt mutatja, hogy Isten népe úton lévő nép. „Nincsen itten maradandó városunk, hanem a jövődöt keressük.” /Zsid. 13:14/

Isten népe egykor, az Ószövetség idején valóságosan is vándorolt egyik helyről a másikra, Ábrahám Hárántól Hebronig. Oda került vissza és ott temették el feleségével együtt, ahol kapták Isten követeitől a drága ígérést: mához egy évre fiad születik. Ez a Mamré tölgyesénél történt, de ez a hely közvetlenül Hebron mellett van. Sokfelé jártak ők az ígért elhangzása óta és sokminden történt velük útjaik során. Végül mégis ide tértek vissza, ahol úgy érezték, hogy közel van hozzájuk az Úr. Mert sokfelé járhat az ember, s közben sok minden megtörténhet velünk, akár az is, hogy elfeledkezünk Istenről, vagy hűtlenek, engedetlenné leszünk vele szemben. De végül is mindig Hozzá kell visszatérni. Mert az ember csak ott érzi jól magát, ahol Isten van. Augusztinus írta: „Nyughatatlan a mi szívünk, amíg el nem pihen tebened, Uram”. Lelki nyugalomra mi is csak az Úrnál lelhetünk, számunkra „Mamré tölgyese” a templom, a gyülekezet, az egyház.

De visszatérve az Igére, később vándorrrá lett Izrael népe is. Egyiptomból kijövet 40 éven át a pusztán keresztül vándorolva érkezett meg Kánaán földére.

Aztán Izraelt felváltotta a lelki Izrael, az Anyaszentegyház, amely szintén vándor e mulandó földi világban, Most már azonban nem földrajzi értelemben.

Az Újszövetség népe: az Egyház a mulandó világból Isten örökkévaló országa felé halad.

Isten ó- és újszövetségi népének adatik ez a drága kijelentés: „Ne félj, én védőpajzsod vagyok”. Ne félj... ez a bátorítás az egyik bibliatudós szerint 366-szor fordul elő a Bibliában. Minden napra jut belőle egy. Erre a mai napra is, az Imahét minden napjára, meg egész életünkre is.

Ezt üzeni ma az Imahét minden résztvevője számára Isten: „Én pajzsod vagyok...”

Kicsoda az, aki a mi pajzsunk?

Erre a 16. Zsoltár felel. Az, aki igazságában, hatalmában és szeretetében semmihez sem mérhető. A zsoltárost kibeszélhetetlen öröm és hála tölti el, hogy ő ismeri az egy igaz Istent, és az Ő szövetséges népéhez tartozik. Ahhoz a néphez, amelynek számára Isten az „egyetlen jó”. Az ökumenikus fordítók ezt így fejezték ki: „Én Uram vagy te, Téged semmi nem szárnyal túl.”

De mit jelent az, hogy Isten a mi pajzsunk?

A régi időkben a pajzs védte a harcosokat. A halált hozó dárda, nyilvessző vagy kardcsapás először a pajzsot érte, az roncsolódott össze, de a harcos életben maradt, amíg a védőpajzsot maga elé tudta tartani. Jézus Krisztusban így lett pajzsunkká Isten. A Sátán nyilai, bűneink ránk visszahulló kardcsapásai Őt érték a kereszten, hogy mi az örökéletre megmaradhassunk. S azóta is, aki ezt a védőpajzsot szívére borítja, életben marad, s az igen nagy jutalom: maga az örökélet.

Ezt a kijelentést, mint drága kincset birtokolja az Egyház. Ez a drága kincs azonban nemcsak az övé, nemcsak a miénk, hanem Isten szent akarata az, hogy hirdessük a világban az evangéliumot, adjuk át másoknak is a „kincset”.

Ezt tette Pál apostol Korintusban is. Mai kifejezéssel élve: hirdette az evangéliumot. Azaz Jézus Krisztust prédikálta, mint megfeszítettet. Korintusban azzal vádolták az apostolt, hogy homályos, elrejtett és leplezett az, amiről beszél, tudniillik az evangélium. Igen – mondja ő – azoknak, akik elvesznek, akiknek a világ istene megvakította szeméit, hogy ne lássanak. Azoknak csakugyan leplezett az evangélium. Nem látják meg benne /nem láthatják/ a Krisztus dicsőségét, aki Isten képe. E világ istene a Sátán. Ő van munkában mindenütt, ahol az emberek vakok meglátni az Isten dicsőségét Jézus Krisztus arcán. Ezek elvesznek ezzel a világgal, s a világ „istenével”, a Sátánnal együtt.

Pál nem magát prédikálja, hanem Jézus Krisztust, aki az eljövendő javak főpapja, akiről az emmausi tanítványok azt remélték, hogy Ő váltja meg Izraelt /Lk 24:13/. De az ő biznyságtétele – prédikációja – nem személytelen közlés, amilyen egy műanyag cső, amely átengedi magán a vizet, hanem teljes személyiségének felemésződése hivatásában úgy, ahogyan a gyertya világít, s közben megszűnik létezni. Ezt fejezi ki ez a mondata: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”

Az Ige dicsősége tehát az ő törekény egzisztenciájában, mint cserépedényben van elrejtve. Jézus Krisztus ott van az ő szolgájának törekény, sérülékeny életében. De éppen Pál erőtlensége mutatja először azt, hogy a „kincs”, az Ige nem tőle való, hanem Istené, ezért Néki, Istennek kell adni a dicsőséget érte.

Másodszor azt mutatja, hogy az „össellenségnek” minden üldözése Pált éri, mert az edényen át akarja elvenni, hatástalanítani a „kincset”.

Harmadszor mutatja azt a csodát, hogy ez nem sikerül, mert a „kincs”, maga Jézus Krisztus, illetve a róla szóló evangélium megtartja a törekény edényt. Sőt hatalmassá, ellenállhatatlanná teszi Pá apostol biznyságtételét.

Az Egyház Pál nyomdokain jár. Mert Jézus Krisztus követőinek kötelessége, hogy ezt a feltámadott Jézus Krisztus arcán felragyogó kincset együtt adják tudtul a világnak. Azzal mutathatják meg ezt a közös örökséget a különböző felekezetek, ha e földön megbékélt közösségként élnek és jelennek meg.

Gyülekezeti hírek

- ✎ Január 19-én volt az első teadélután az imateremben, a Nőszövetségünk rendezésében. Elhatároztuk, hogy minden hónap 3. vasárnapján, délután 3 órakor megtartjuk ezt a kedves alkalmat. Közel harmincan voltunk és férfitestvéreink is szép számmal eljöttek. Az áhítatot gyülekezetünk lelkipásztora tartotta.
- ✎ Február 16-ra és március 16-ra esett a következő teadélutánok időpontja. Vendéglelőadónk Juhász Attiláné dr. Kovács Irén doktornő volt, aki Nehémiás próféta könyvét magyarázta. Értékes előadásának még lesz folytatása. Áprilisban húsvétra esik a 3. vasárnap, - szeretetvendégség nem lesz, de hívunk és kérünk mindenkit, hogy a délutáni istentiszteletre is minél többen jöjjenek el az ünnepi legátust meghallgatni.
- ✎ Az egyetemes Imahét alkalmain január 19 és január 26-között többen vettek részt a gyülekezetünkben.
- ✎ Családi istentiszteleteket tartottunk minden hó első vasárnapján, délután 4 órakor: január 5-én, február 2-án tombolával, március 2-án és április 6-án.
- ✎ Nőszövetségi konferencia Berekfürdőn február 27-től március 2-ig a Megbékélés Házában. Résztvevők: Bokor Kálmánné, Kovács Istvánné, Kovács Jánosné, Kovács Józsefné, Karai Lászlóné. A gyülekezeti nőszövetségi delegációnk a 10 éves jubileumi oklevelet vette át az Egyházkerület vezetőségétől.
- ✎ Március 7-én Keresztyén Nők Világimanapja a Kossuth utcai templomban. A liturgiában tevékenyen részt vállaltak: Bokor Kálmánné és Kovács Józsefné.
- ✎ Március 23-án böjti úrvacsoraosztás
- ✎ Április 4-5: Katechetikai továbbképzés Berekfürdőn, melyen részt vett Liszka Noémi és dr. Szalkay Kázmérné.
- ✎ Április 27-én a Dóczy Gedeon Református Gimnázium diákjai vesznek részt a gyülekezeti istentiszteletünkön.
- ✎ Május 2-án gyülekezeti kirándulás Ópusztaszerre.
- ✎ Június 8-án Pünkösd- ünnepi istentisztelet úrvacsorával és konfirmációval
- ✎ Július 22-26 Bodajk, Országos Református Ifjúsági Találkozó- Csillagpont
- ✎ Augusztus 16-21 között a Petrozsényi Református Gyülekezet tagjainak látogatása. Kérjük azoknak a családoknak a jelentkezését, akik vendéget tudnak fogadni.
- ✎ Augusztus 4-10-ig a gyülekezeti fiatalok részére hegymászással nehezített kirándulást szervezünk Erdélybe.
- ✎ Külföldről érkezett húsvéti köszöntés Veress Istvántól Kanadából, R. Lipták Andreától Hollandiából., és id. Kassay Géza ny. református lelkipásztortól, Petrozsényből (Erdély).

Egy kedves gyülekezetre találtam

Két és fél évvel ezelőtt történt, 2000 nyarának közepe táján, vagy előbb, amikor mint messziről jött idegen, érdeklődtem a debreceni egyházaknál, hogy indítanak-e kiránduló buszt Erdélybe. Szerencsémre az Esperesi Irodában szorgoskodó tiszteletes asszony, aki oly kedvesen állt rendelkezésemre, irányított a sokornyú református templom lelkipásztorához, mert tudomása szerint ez az egyházközség indít és gyűjt utasokat négy- vagy ötnapos erdélyi utazáshoz. Csakhogy én nem tudtam, hogy hol lehet az a sokornyú templom Debrecenben, míglen elmagyarázta a tiszteletes asszony, hogy merre menjek. Így történt, hogy megtaláltam Debrecen egyik legnagyobb református templomát. De nemcsak a templomot találtam meg, hanem annak kedves gyülekezetét, presbitereit és nem utolsósorban annak kedves lelkieljáróját is; dr. Szalkay Kázmér lelkipásztort és kedves feleségét, a tiszteletes asszonyt. A jelentkezésemet Szalkay tiszteletes úr örömmel vette, annak ellenére, hogy egy valóban messziről jött idegen egyből csatlakozni szeretett volna a csoporthoz, az erdélyi útra. Ez mind 2000-ben történt, az út szépen sikerült, amiről még abban az évben beszámoltak az egyházközség lapjában, a Magyar Kőszámban. Azóta két év tovaszállt felettünk, és 2002-ben megismételtük az erdélyi utazást, ami fölöttébb jól sikerült, ahol én már, mint templomba járó, a testvéreket már eléggé jól ismerő útítársként, barangoltam be velük együtt Erdély szépséges tájait. Rövid írásom

bevezetőjeként talán csak ennyit, mielőtt rátérnék kitémre.

Így volt ez 45 évvel ezelőtt is, amikor megérkeztem egy ismeretlen nagy világvárosba, nyelvismeret nélkül, első utam az ottani magyar református gyülekezet megkeresése volt, ugyanúgy, mint itt, Debrecenben, hazajöveletemkor. Hosszú évtizedekig tartó emigrációs életemet egy olyan országban töltöttem, amely befogadott, mint menekültet, és szorgalmas munkám után megbecsült és jobb életfeltételt biztosított. Így lett a befogadó ország második hazám, második otthonom. Ez a szép ország Kanada. Ha író lennék, vastag kötetet, könyvet tudnék írni az ott eltöltött évekről, a hontalanság fájdalmairól, annak hatásairól, olykor gyötrelmes honvágnak hívott betegségről. De a Mindenható ott volt velem és családommal, megsegített és átsegített a nehéz első éveken.

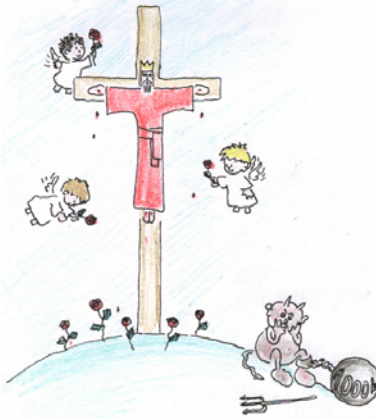
A beilleszkedés nem ment könnyen és gyorsan egy olyan távoli földrészen, ahol mások a szokások, más a kultúra s más „népek”-hez kellett alkalmazkodni, idegen nyelvet tanulni.

Meg kell, hogy említsem, amit minden bevándorló akarva vagy akaratlanul észrevesz, főleg mi, kelet-európaiak, hogy mennyire előzékenyek és udvariasak az emberek egymás iránt az élet minden területén. A globalizáció Kanadában is megteszi hatását. Az élet kezd nehezebb lenni, a tömeges bevándorlás elmozdította a mérleget egy kedvezőtlen irányba.

S most egy pár szó a Kanadában működő egyházakról, hisz az volt írásom fő célja, hogy némi ismertetést adjak a kinti gyülekezetek életéről.

Torontóba való megérkezésemkor - valamikor 1957 nyarán - első utam az volt, hogy megtaláljam az ott akkor már jól működő magyar református egyházak egyikét. Így találtam meg a Torontói Első Magyar Református Egyházat. Nemcsak én, de több magyar testvérem is ott ismerkedett meg a kanadai egyházi élettel. Két célja is volt ennek a találkozásnak akkor: hasznos tanácsokkal láttak el bennünket a már régebben kint lévő testvéreink, valamint munkalehetőséghez juttattak bennünket. Tehát mi, új jövevények az Egyházra voltunk utalva ebből a szempontból is. Mindnyájan menekültek és hontalanok voltunk. A Torontói Első Magyar Református Egyház lett az otthonom, ahol öb mint harminc évig szolgáltam és töltöttem be fontos tisztségeket. Mindezt szeretettel tettem, mert egy emigráns egyháznak nagy szüksége volt és van ma is odaadó munkásokra. Ma ez az egyház él és virul, minden külső, illetve állami támogatás nélkül, a gyülekezeti tagság odaadó áldozatkész és segítőkész adakozása révén. Az egyháztagság létszáma kb. 350 fő, ami „északamerikás szemmel” nézve a kontinens legnépesebb gyülekezete. Az Úr 1967-es évében kicsinek bizonyult az akkori templom, így megvettük a ma is szépen működő, szépen berendezett, konyhával, gyülekezeti teremmel ellátott modern templomot.

Szervezetileg követjük az anyaországi templomi, illetve istentiszteleti rendet, egy kissé modernebb formában, amerikai stílusban. Ugyanúgy, mint itthon, van szorgos Nőszövetség, csigatészta készítés, bibliaóra és szeretetvendégség. Van saját táborhelyünk, ahová nyaranta kirándulunk, és szabadtéri istentiszteletet tartunk. Nagy ünnepeinket bensőséges, ünnepi keretek között, odaadó áhitattal tartjuk, kissé észak-amerikai ízléssel, szép rendben.

A lelkipásztornak szoros kapcsolatot kell tartani a hívekkel és ezt el is várják tőle: szerte a nagyvárosban, a szétszórtságban élő testvérekkel telefonon tartja a kapcsolatot, de így teszik azt a hívek is egymás között. Szeretnék szólni más egyházakról is, mert van egy jó pár magyar templom Torontóban. Három kisebb református egyház van, egy jól működő baptista egyház lelkes hívekkel, és van egy nagy létszámú római katolikus egyház több ezer hívővel.

A rendszerváltozást megelőzően már nagyon megfogyatkozott a hívek száma, amikor is megindult az újabb bevándorlás, főleg erdélyi magyar testvéreink csatlakoztak egyházunkhoz, és lettek szorgalmas tagjai az egyháznak. A többi magyar egyházzal is szoros kapcsolatunk van. Közös rendezvényekkel, közös piknikezéssel, közös szabadtéri istentisztelettel próbálunk egyek lenni, mint hívó keresztyének, és mint azonos sorsú, idegenbe szakadt magyar testvérek.

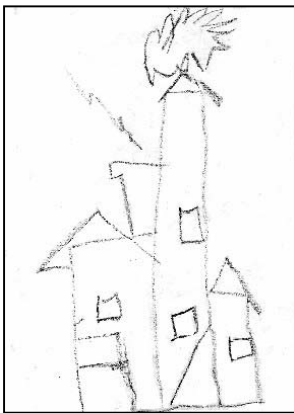
Távol a szülőföldtől, elszakadva itthoni hozzátartozóktól, rokonoktól, jóbarátoktól, él a magyar, mert élni akarás van benne, messze idegenben is. Munkája által tisztességet és megbecsülést szerez nemcsak önmagának, hanem szülőhazájának is.

Rövid beszámoló végére érve, hadd mondjak köszönetet az Árpád téri gyülekezet vezetőségének, lelkipásztorának, a híveknek egyaránt - hiszen már sokat ismerek közülük -, hogy szeretettel befogadtak és körülvettek, mint messziről jött jövevényt.

Az Isten áldása legyen az Árpád téri gyülekezeten!

Veres István

Beszámoló

Kaszai István, 5 éves
óvodás rajza
templomunkról, 1995.
októberében

2003. április 6-án került sor a II. Keresztény Ifjúsági Találkozóra. Helyszín: az újonnan felépített Budapest Aréna.

Program: a nap nyitóáhitattal kezdődött. A délelőtti folyamán tanúságtételek hangoztak el az Istennek adott válaszról, családról, közösségről, Egyházzal.

Közöttük táncképek, különböző jelenetek és énekek színesítették a délelőtti programját. Rövid vetítést is láthattunk az ökumenizmusról.

Az ebédszünet alatt alternatív programlehetőségek vártak a különtermekben ránk.

Délután: közös éneklés, ökumenikus istentisztelet.

A találkozó koncerttel zárult.

A találkozón részt vettek: Liszka Noémi IV. éves teológus hallgató, ifjúsági vezető, Tóth László, végzős gimnazista, Kojjári István, történelemtanár a Dóczy Gedeon Református Gimnáziumban, valamint Kóródi Rózsa, aki gyülekezetünk húsvéti legátusa lesz.

Jó volt az ország sok ezer ifjával (református, evangélikus, katolikus) együtt énekelni, imádkozni és dicsőíteni az Istent.

KERESZTELÉS:

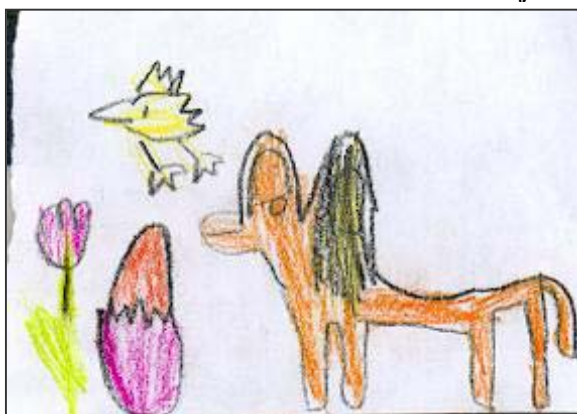
Név: Kengye Vivien
 „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged,
 enyém vagy!” /Ézsaiás 43,1b/

született: 2001.02.23

Várady Lajos 88 Rózsahegy u. 53.
 Rasovszky Miklósné 91 Kassai út 82.
 Fehérvári Emma 81 Dembinszki u. 9.
 Székelyhidi Pál 77 Rakovszky u. 24.
 Sólyom Károly 85 Kassai út 86.
 Nagy Lajosné Erdei Ilona
 „Tebenned bízunk eleitől fogva...” /Zsoltárok 90,1/

TEMETÉSEK

Név	Életkor(év)	Lakcím:
Szabó Lászlóné Erdei Anikó	56	Jászai M. tér 9.
Bede Józsefné Szatmári Julianna	90	Boka K. u. 9.
Kriston Lászlóné Sinka Erzsébet	94	Hadházi u. 4.
Tóth József	75	Kassai út 91.
Nagy Lajos	79	Hajdúszoboszló
Tóth Sándor presbiter	85	Szappanos u. 11.
Agárdi Sándorné Pizsu Mária	76	Hajdúsámson
Rékási Piroska	78	Apafi u. 64.
Abadin László	64	Dienes u. 17.
Vértesi Lajosné Asztalos Erzsébet	82	Hosszúpályi
Puskás Jenőné Mózes Erzsébet	72	Damjanich u. 35.
Faragó Sándor	73	Ótemető u. 29.
Bodnár Mihályné Bíró Margit	87	Nyíl u. 26.
Fehér Tiborné Gara Erzsébet	77	Táncsics u. 16.
Aszalós Sándorné Nagy Erzsébet	70	Haláp 38.
Forgács Kálmánné Békéssi Julianna	94	Dembinszky u. 35.

Az Ótemető utcai óvoda hittanosainak rajzai

Mizsák Éva, 6 éves óvodás rajza

Terdik Patrícia, 6 éves óvodás rajza

Adománytevők

.Stefanoviczné Kólya Ibolya nyomdájában gyülekezetünk részére ingyen készíti évek óta az ünnepi istentiszteleti rendet tartalmazó köszöntőlapokat. Most a gyülekezeti újságunk is az ő nyomdájában készült díjtalanul.

Köszönet érte mindnyájunktól!

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A JÓSZÍVŰ

Szerkesztette: Szilágyiné Asztalos Éva
Felelős kiadó: Dr. Szalkay

ISTENTISZTELETI ÉS EGYÉB ALKALMAINK:

Vasárnap: de. 9 óra, templom – **istentisztelet**

Vasárnap: de. 9 óra, gyülekezeti terem – **gyermek istentisztelet.**

Vasárnap: du. 16 óra, gyülekezeti terem – **istentisztelet**

Csütörtök: du. 17 óra, gyülekezeti terem – **biblióra**

Péntek: du. 18 óra, lelkeszi hivatal – **iffúsági Bibliaóra**

Hétköznap: de. 8 óra, gyülekezeti terem – **reggeli istentisztelet**

- ◆ Nőszövetségi teadélután: minden hónap harmadik vasárnapján délután 15 órakor, a gyülekezeti teremben
- ◆ Presbiteri biblióra: minden hónap első csütörtökén, du. 17 órától a gyülekezeti teremben
- ◆ Családi istentisztelet: minden hónap első vasárnapján, délután 16 órától a gyülekezeti teremben
- ◆ Csigatészta készítés: minden szerdán du. 13 órától a gyülekezeti teremben.